

Det var hele Betragtningen af denne Sag, og den har været principrigtig; hvis de Herrer sige, at den er principmæssig urigtig, saa maa de holde med, at Pengene ere tagne ud af Reservecifonden (Afrydelse), altsaa de Herrer erkjende, at det er saaledes; derved fremkommer der en Fremgang af 100,000 Rb. netop ved Statskassens Tilskud ud over det, man i Følge Budgettet kunde anerkjende fornødent, fordi man kunde sætte Pris paa, dels at den Aftale, der var truffen mellem det tidligere Folkething og den daværende Regjering, stod ved Magt, og fordi man erkjendte, at naar man gjorde det, forstyrrede man ikke Statskassens Balance, thi Theatrets Reservecifond var Statskassens lige saa vel som Statskassen selv eller Sørg Akademi, hvoraf Tilskuddet toges, men saaledes kom den sørgelige eller rettere glædelige Fremgang, som den ærede Minister maa have ment. Den ærede Minister skulde ikke have standst ved de 5 Aar; han skulde have taget et sjette Aar med og være gaaet til Finantsaaret 1874—75 og saa have sammenlignet Fremgangen. Det er slet fra Theaterbestyrelsens Side. Lad os da tage de 6 Aar. Jeg skal ikke komme ind paa den interessante Dplysning, som den ærede Minister gav om en Dekoration ved Aabningen af det kongelige Theater, jeg skal kun slaa denne Dplysning fast. Jeg gjentager altsaa, Theaterbestyrelsen havde i disse Aar forbrugt saa uoverordentlig store Summer udover det Lovbestemte og stod dog efter Brugen af disse store Summer ved Aabningen af Theatret kun med en Dekoration. Den ærede Minister finder det meget rimeligt, at han faar de 100,000 Kr. som Garanti for Suppleringen af det seniske Materiel. Det forekommer nu ikke Flertallet, at det er meget fornuftigt; man antager ikke, at det paa nogen Maade er fornødent, og jeg vil sige: kommer det Spørgsmaal senere for, kan det faae fornyet Overveelse, men jeg gjentager, at der kan neppe være Tale om, at Folkethinget vil tro, at Theatret, efter Forbruget af de lovbestedte Midler og saa betydelige Overfribelser desuagtet yderligere skulde have Brug for 20,000 Kr. aarlig i 5 Aar. Den ærede Minister mente, at hvis man ikke gaar ind paa fast Ansættelse, vil det ødelægge Theatret. Jeg skal lade dette Spørgsmaal ligge, men jeg tror dog at den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet for Tiden ikke kan vente, at vi skulle være tilhøielige til overfor Theatret at gaa ind paa helt nye Bestemmelser, ganske forskellige fra dem, der have bestaaet i en lang Aarække. Saa megen Rø er der ikke endnu kommet i Opfattelsen af disse Spørgsmaal til nogen Side, og heller ikke i Sindene med Hensyn til Theatret. Lad Theatret vise, at det i økonomisk Henseende nogenledes kan svare til de Forventninger, der næredes til det ny Theater, og lad os rydde Spørgsmaal af Veien om nye Overfribelser, og lad det ikke ligge henlængt som en Hindring paa vor Vej, saa kunne vi nærmere

bedømme de forskellige Spørgsmaal vedrørende Theatret. For Diebliffet anser jeg Tiden for at være saa uheldig som muligt til at komme ind paa nye Spørgsmaal, der ikke ere fornødne. Naar den ærede Minister mener, at Nr. 7 om Reservecifonden er et Tilbud fra Ministerens Side, et Led i den Bygning af Rolighed, han vil oprette for Theatret, skal jeg fastholde overfor ham, ligesom overfor det ærede Medlem for Præstø Amtz 1ste Valgkreds (Scavenius), at derom kan der ikke være Tvivl, at Theatrets ikke til den daglige Drist fornødne Formue er Statens og ikke kan benyttes uden speciel Bevilling. Den ærede Minister mente, at vort Forslag om Afdrag paa Gjælden vil vist forarsage, at Gjælden bliver afbetalt saa meget senere end efter Ministerens Forslag. Det er en lignende Tænke, som er fremhævet tidligere af det ærede Medlem for Præstø Amtz 1ste Valgkreds (Scavenius), der, saavidt jeg hørte rigtig, omtalte dette Forslag som et letfindigt Forslag. Der ligger bagved disse Udtalelser og navnlig dem, som fremfattes af det nævnte ærede Medlem, nemlig at Theatret skal drives, skal gjøre de Udgifter, der ere fornødne, og hvad nytter det saa, at man udstemmer dette, osv. Det forekommer mig, at naar alt dette, alle disse „skal“ ere rigtige, behøve vi ikke at tale om Bevillinger til Theatret, men Ministeren har det da i sin Magt at gjøre Historien selv og bagefter fordre Efterbevilling. Jeg tror imidlertid ikke, at disse Bemærkninger holde stik. Jeg tror, at naar man afpasser Bevillingen efter alvorlig Overveelse, og den er fastsat ved Rigsdagens Beslutning, har det uoverordentlig stor Betydning, at den er fastsat saaledes i Finantsloven, at der vil blive skænket det den samme omhyggelige Overveelse som enhver anden Post, der saaledes er bevilget, om det er muligt at holde Udgifterne indenfor Bevillingens Grændser, og hvis det er nødvendigt paa et enkelt Punkt at gaa udenfor, da at kunne dokumentere det med saadanne Grunde, at Ministeren, paa hvis Ansvar det beror, tør forvente at faae Efterbevilling, da han i modsat Fald vilde være udsat for selv at maatte betale Pengene. Jeg antager, at det vil stille sig saaledes med Hensyn til Bevillingen til Theatret som med Hensyn til Bevillingerne til enhver anden Institution, og jeg antager, at Repræsentationen overfor disse Spørgsmaal, naar de foreligge, vil stille sig paa samme Maade, og med samme Villighedshensyn til alle Sider vil indtage sit Standpunkt, som det ellers er Tilfældet med de øvrige forskellige Institutioner. Den ærede Minister mente, at man gik ud over Rimelighedens Grændser ved først, som Loven siger, at erklære Theatret for at være udelukkende Statens Eiendom, og dernæst at forlange, at vi skulle betragte disse Tilskud, ikke blot forsaavidt de ere benyttede til det nye Theaters Opførelse, men ogsaa forsaavidt Institutionen har paadraget sig Gjæld ved det nedrevne gamle Theater, som Laan, der skulle haade forrentes og afdrages; dertil